

Beroofd!

van een onbezorgd leven

Beroofd!

van een onbezorgd leven

Norah Louise

Schrijver: Norah Louise

Coverontwerp: Norah Louise

ISBN:9789402178036

© Norah Louise

Geschreven tussen 2002-2018

De namen in dit boek zijn veranderd vanwege privacy redenen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Opgedragen aan de man in mijn leven;

Voor je steun, je geduld en je liefde.
Omdat jij er altijd voor me bent geweest.

Mijn verhaal is heel persoonlijk, dus ik vertel het je in vertrouwen.

Het is voornamelijk geschreven om mijn leven weer op te kunnen bouwen.

**Na een hele tijd is er een boek ontstaan,
Waar jij hopelijk respectvol en zorgvuldig mee om zult gaan.**

**Misschien kan ik jou hierdoor, iets over het leven leren.
Hopelijk sta jij hier even bij stil, en weet je het te waarderen.**

**Na lang te hebben getwijfeld vertel ik je het verhaal over mijn leven.
Een boek dat met emotie, vanuit het hart is geschreven.**

**Ik vertrouw erop dat mijn woorden diegene zullen bereiken,
die met anderen ogen naar de wereld durven te kijken.**

**Ik had heel veel vragen, naar antwoorden ging ik op zoek.
Ooit was dit het heden, nu is het mijn boek!**

Proloog

Juni 2002

Het gezicht kwam in een flits aan me voorbij. Het gezicht waar ik alleen maar machteloos naar kon kijken. Ik zag de kamer in het huis, waar de lege snoepzakjes rond slingerden en hoorde de woorden die tegen me gezegd werden, maar langs me heen gingen. Opnieuw kreeg ik dat akelige gevoel in mijn buik en zette de televisie uit. Alles wat ik zag herinnerde mij aan dat ene moment.

Om 22.45 hoorde ik gerommel bij de voordeur. Mijn hart sloeg over en verstijfd bleef ik op de bank zitten. Muisstil luisterde ik naar de geluiden, terwijl ik mijn adem inhield. Opeens herkende ik het geluid van de sleutels die de deur weer afsloten.

Mijn vriend kwam binnen, zonder zich bewust te zijn van het gevoel dat ik zojuist had. Vrijwel meteen vroeg ik hem een beetje boos, waarom hij me niet had laten weten dat hij onderweg was. Ondanks dat zijn dienst er officieel opzat, was het niet vanzelfsprekend dat hij al op weg naar huis was. Een uurtje langer blijven was niet uitzonderlijk. Normaal lieten we elkaar altijd weten als we onderweg naar huis waren.

'Misschien sliep je al, ik wilde je niet wakker maken.', zei hij terwijl hij zich van geen kwaad bewust was.

Hij vertelde vervolgens hoe zijn dag was, zonder aan mij te zien wat er door mijn hoofd spookte. Dat nam ik hem niet kwalijk. Ik had zelf amper in de gaten wat er allemaal met me gebeurde. Hij was bezorgd om me en vroeg me regelmatig hoe het met me ging. Ik wist nooit zo goed hoe ik daarop moest antwoorden. Ik hield me sterk, dat wist hij.

Wat hij net als ik niet wist, was hoe hij om moest gaan met de situatie. Er ging zoveel in mijn hoofd om, dat ik hem onmogelijk op de hoogte kon houden van wat ik voelde. Ik probeerde mijn gedachten uit te schakelen en oprecht geïnteresseerd te luisteren naar wat hij te vertellen had, voordat we naar bed gingen.

Eenmaal in bed lag ik naar het plafond te staren, terwijl ik naast me een zware ademhaling hoorde. Nog maar net had zijn hoofd het kussen geraakt en meteen was hij al in diepe rust. Iets wat voor mij nu onmogelijk was. De tranen prikten in mijn ogen. Waren het de tranen van verdriet? Of brandde mijn ogen zo, omdat ik zwaar vermoeid was en al weken slecht sliep? Bijna elke nacht werd ik de afgelopen weken wakker, badend in het zweet. Ik was bang om te gaan slapen, maar net zo bang om wakker te blijven. Alles waar ik overdag bang voor was, achtervolgde me als ik 's nachts in bed lag. Nergens kon ik een gevoel van veiligheid vinden.

Ik stond op en liep zachtjes door het huis om hem niet wakker te maken. In de woonkamer, ging ik zitten met een kopje thee in mijn handen. Ik beseftte me terwijl ik om me heen keek en de ruimte in me opnam, dat er iets moest gebeuren. Ik had mijn hoop gevestigd op de therapeute waar ik de volgende dag een afspraak had. Dat zou me helpen hier mee te leren omgaan. Met die gedachte viel ik uiteindelijk in slaap op de bank.

De volgende morgen werd ik wederom gebroken wakker op de bank. Mijn hoofd was zwaar en hoewel ik het liefst nog even in mijn bed had willen kruipen, maakte ik me klaar voor de afspraak die gepland stond.

Terwijl ik in de wachtruimte zat, plukte ik aan de mouwen van mijn shirt. Hoe zou dit gesprek gaan verlopen? Ik was gespannen en voelde me ongemakkelijk, omdat ik het hele verhaal weer aan een vreemde moest gaan vertellen. Vooral hoe ik me op die dag gevoeld had, kon ik moeilijk uitleggen.

Ik vond het moeilijk om eraan te denken en wilde eigenlijk helemaal niet vertellen wat er gebeurd was. Verder plukkend aan mijn shirt, bereidde ik me voor op het gesprek.

Na even gewacht te hebben kwam een vrouw ons halen, om naar de gespreksruimte te gaan. In de spreekkamer, begon het gesprek met de psychotherapeute.

‘Nou, vertel me maar eens waarom je hier bent.’

Vervolgens vertelde ik haar wat de aanleiding was voor de afspraak. Nadat ik mijn verhaal verteld had wachtte ik af, wat ze zou zeggen of doen. De vrouw die tegenover me zat, keek me doordringend aan.

1

Toen ik thuis wegging werden me een heleboel kalmerende en warme woorden toegesproken. Maar die woorden lijken te verdwijnen op het moment dat we steeds dichterbij onze bestemming komen. Ik probeer wat humor erin te gooien om de spanning te doorbreken, zoals ik dat altijd doe, maar er blijft een bedrukte sfeer hangen waar ikzelf mede de oorzaak van ben. Ik merk dat mijn gedachten beginnen af te dwalen. Zou hij er zijn? Hoeveel mensen zouden er aanwezig zijn? Had ik de juiste keuze gemaakt door erheen te gaan? Ik probeer het prachtige landschap, waar we doorheen rijden, in me op te nemen en als afleiding te gebruiken. Dan hoor ik een liedje op de radio die zachtjes aanstaat en ik zet hem wat harder. Het herinnert me aan mijn jeugd....

Ik groeide op in een klein dorpje in het zuiden van Nederland, samen met mijn ouders, zus en broertje. Mijn moeder was huisvrouw en mijn vader bracht het geld binnen. Financieel hadden we het absoluut niet slecht, mijn vader werkte hard voor zijn gezin. Ik had materialistisch gezien alles wat mijn hartje begeerde, maar als je jong bent besef je dat eigenlijk niet echt. De dingen om je heen en die je hebt zijn vanzelfsprekend, je weet niet beter. Iedereen had een eigen slaapkamer in een ruime vrijstaande woning, speelgoed om mee te spelen en elke dag een gezonde warme maaltijd op tafel. Als kind was ik altijd bezig. Ik ging graag zwemmen in het binnenzwembad dat in het dorp lag en ik zat op turnen.

Toen ik wat ouder was, ging ik op jazzballet. Vaak speelde ik buiten verstopperkje of tikkertje met mijn zus of vriendinnetjes bij ons in de straat. Maar ook alleen kon ik me goed amuseren. Als het vies weer was, maakte ik knutsel werkjes, sierraden of bouwde iets van lego samen met mijn broertje. Bij ons in de buurt lag een bibliotheek, waar ik uren heb doorgebracht. Toen ik wat jonger was, huurde ik vooral mijn favoriete boeken daar. Later deed ik er zoveel mogelijk informatie op voor mijn spreekbeurten van de basisschool.

Maar vooral het winkeltje spelen met mijn zus en broertje kan ik me nog heel goed herinneren. We hadden dan ieder onze eigen winkel op onze kamer. En stalden dan onze mooiste en leukste spulletjes uit op ons bed en bureau. Ik maakte hoekjes met schelpen op de vensterbank, boeken op mijn bed en allerlei andere pronkstukken (parfumflesjes en dergelijke) op mijn bureautje. Met zelfgemaakte prijskaartjes erbij. Dat vond ik eigenlijk het leukste, om mijn winkel helemaal mooi te maken. Mijn broertje had een speelgoed winkeltje, en mijn zus had vooral boeken, knuffels en sierraden in haar winkel. Vervolgens gingen we dan bij elkaar shoppen. (om het vervolgens natuurlijk weer terug te brengen)

Mijn moeder was eigenlijk altijd thuis, maar ik kan me niet echt herinneren dat ze veel met ons ondernam als mijn vader niet thuis was. We speelden wel eens een gezelschapsspel in de avonduren. Wat ik me wel nog goed kan herinneren is dat mijn moeder op woensdagmiddag altijd iets lekkers maakte als wij uit school kwamen. Het varieerde van pannenkoeken, poffertjes, tosti's tot zelfbelegde minipizza's.

Met het organiseren van onze kinderfeestjes was mijn moeder altijd erg creatief. Er werden allerlei spelletjes georganiseerd die voor de meeste wel bekend waren, maar dan net in een ander jasje. Het feestje eindigde altijd met gourmetten, mijn favoriete verjaardagsdiner.

Maar ook de speurtochten waarbij we een mysterie moesten oplossen, daar heb ik leuke herinneringen aan.

Waar ik ook goede herinneringen aan heb zijn de vakanties naar zee. De ene keer zaten we op een camping, de andere keer in een privé huisje. Vooral de dagen die we op het strand doorbrachten zijn me goed bijgebleven. Soms deden mijn zus en ik spelletjes in het zand. Of ik hielp mijn broertje met het bouwen van een zandkasteel. Maar ik kon me ook amuseren met het zoeken naar krabbetjes en schelpen. Uren lang liep ik langs de zee, op zoek naar iets wat ik mooi of interessant genoeg vond om te bewaren. Ik struinde rond totdat mijn schouders en rug pijn deden van de zonnestralen en ik voelde dat ik weer nodig ingesmeerd moest worden met zonnebrandcrème. Alles vergat ik als ik op het strand was en het geluid van de zee heeft nog steeds een rustgevend effect op me.

2

Terwijl ik met mijn gedachten bij vroeger zat, zijn we aangekomen op de plaats van bestemming. Voordat we het enorme gebouw naar binnen lopen, ben ik nog redelijk rustig. Maar de spanning neemt al snel toe als de deur open gaat en we naar binnen lopen. Bij de ingang moeten we onze naam doorgeven en aangeven waarvoor we komen. Vervolgens moet ik mijn tas afgeven, mijn sierraden afdoen en door een poortje lopen. Aan de andere kant van het poortje krijg ik mijn bezittingen weer terug en wordt er gezegd dat we plaats kunnen nemen op een bankje. De man wijst de hal in.

Ik loop de ruimte in en zie overal mensen, die zitten te wachten. Een stukje verderop, zie ik dat er nog een bankje vrij is aan de rechterkant, dus loop ik ernaartoe en ga met een onbehagelijk gevoel zitten. Mijn schoonvader komt naast me zitten en vraagt aan me of het een beetje gaat met me. Ik knik moedig, maar voel me alles behalve op mijn gemak. Het feit dat ik hier samen met mijn schoonvader zit, geeft me een dubbel gevoel. Ik ben dankbaar voor de band die ik heb met hem, maar beseef me daardoor wel wat ik mis.....

Toen ik wat ouder werd ging ik wat meer mijn eigen weg. Mijn zus begon op stap te gaan, terwijl ik op paardrijden zat en uren in de manege doorbracht.

Het begon op de woensdagmiddag, maar dat werd al gauw vaker toen ik een verzorgpaard vond. Hele weekenden en vakanties bracht ik door op de manege. Mijn verzorgpaard was nog jong en ik investeerde alle tijd die ik had in het trainen van haar.

Toen ik bijna 15 jaar was, ging ik voor het eerst mee op stap met mijn zus. Het begon met 1 keer per maand, later ging ik vaker. Ik kreeg genoeg vrijheid van mijn ouders en materialistisch gezien, had ik alles wat ik nodig had. Toch begon vanaf mijn zestiende mijn onbezonnen leventje behoorlijk te veranderen. Ik was geen super makkelijk meisje meer, maar een doodgewone puber. Ik werd me er rond deze leeftijd achteraf gezien bewust van, dat er thuis eigenlijk weinig emotionele binding was. We waren altijd 'klein' gehouden en beschermd opgevoed. Maar er werd ook naar mate ik ouder werd, weinig gepraat over problemen of de gevaren die de maatschappij met zich mee bracht. Ik probeerde wel te praten en vragen te stellen over bijvoorbeeld mijn overleden oma die ik nooit heb gekend, maar kreeg al snel het gevoel dat er niet over gepraat mocht worden omdat het emoties met zich mee zou brengen.

Ook is er in mijn jeugd een jonge vrouw vermoord gevonden in een nabijgelegen dorp, waar ik vragen over had en waar ik over wilde praten, omdat het me erg had aangegrepen. Maar ik kreeg de indruk dat er niet echt geluisterd werd, of dat ik niet begrepen werd. Dingen die mij bezig hielden werden weggewuifd. Er werd niet geluisterd naar mijn emoties en dat zorgde ervoor, dat ik afstand nam en mijn diepste gevoelens niet meer deelde met mijn ouders om niet gekwetst te worden.

Ondanks dat had ik wel respect voor wat mijn ouders me hadden bijgebracht. Ik deed nooit iets wat echt niet door de beugel kon en wist waar de grens lag. Ik heb nooit gestolen of drugs gebruikt en zorgde altijd dat ik min of meer op tijd thuis was. Wel was ik steeds minder vaak en graag thuis.

Vlak voor mijn eindexamen kreeg ik een weekendbaantje bij een bakkerij in het dorp. Ik werkte daar met veel plezier, al deed ik in eerste instantie niet meer dan opruimen. Ik spendeerde de tijd die ik over had aan mijn verzorgpaard, mijn vriendinnen en op stap gaan. Ik werd wat brutaler, had mijn eigen mening en rookte stiekem. Al met al, niet heel schokkend lijkt me.

Toch werd de band die ik met mijn ouders had steeds ingewikkelder.

Er veranderde veel in een korte tijd. Mijn eerste seksuele ervaring heeft daarin veel voor mij veranderd. De jongen waar ik destijds mee ging, voerde me dronken tijdens het uitgaan en nam me zo lam als ik was, mee naar zijn huis en had seks met me, tegen mijn wil. Ik vond het in eerste instantie mijn eigen schuld. Daarom hield ik het eerst een tijdje stil, omdat ik in de war en verdrietig was. Het was een moeilijke periode en ik kreeg voor mijn gevoel daarbij niet de steun die ik had moeten krijgen, toen ik het uiteindelijk vertelde aan mijn ouders.

Mijn moeder vuurde een kruisverhoor op me af en maakte vervolgens een afspraak bij de huisarts, om me te laten testen op geslachtsziektes en om me door te laten verwijzen naar een maatschappelijk werkster. Mijn vader heeft me na het gehoord te hebben, niet eens bekeken of een knuffel gegeven. Nooit heeft hij er een woord over gesproken. Ze waren bezig met hun eigen verdriet en vergaten mijn verdriet daardoor. Ik kreeg mede door de reactie van mijn ouders ook twijfels en schuldgevoelens. Was ik het toch zelf schuld geweest? Ik was met hem meegegaan en had de alcohol die hij me steeds voor had gezet, zelf opgedronken.

Achteraf beseft ik me dat er meer alcohol in de drankjes zat dan ik in eerste instantie dacht. Ik dronk altijd Bacardi cola, maar het bleek achteraf niet mijn verbeelding dat ik de cola minder goed proefde. En ik had niet gezegd dat ik mee naar hem wilde.